

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
26 У 11431/22
Дана 16.09.2022. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Шундерић, председника већа, Весне Иконић и Јелице Пајовић, чланова већа, са судијским помоћником Горданом Вукићевићем, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужилаца АА и ББ, обоје из ..., ..., и ВВ из ..., ..., иза пок. ГГ, бившег из ..., које све заступа Бранислав Белановић, адвокат из Новог Београда, Бежанијских илегалаца број 32, против туженог Министарства финансија Републике Србије, Београд, Кнеза Милоша 20, ради поништаја решења број: 465-01-4609/2021-07 од 30.12.2021. године, уз учешће заинтересованог лица ЈП „Путеви Србије” Београд, Булевар краља Александра 282, у правној ствари експропријације – предаја у посед експроприсане непокретности, након усмене јавне расправе одржане дана 15.09.2022. године, у нејавној седници већа одржаној дана 16.09.2022. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужилаца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем дозвољава се предаја непокретности експроприсаних правноснажним решењем Одељења за имовинско-правне и стамбене послове Управе Градске општине Нови Београд број: I-465-128/21 од 29.04.2021. године и то: кат. парцела број .../..., потес “...” њива 3. класе, површине 2 а 68 м², кат. парцела број ..., потес “...” њива 3. класе, површине 6 а 50 м² и кат. парцела .../..., потес “...”

њива 3. класе, површине 2 а 67 м², све уписане у ЛН број ... КО ..., као сувласништво ДД из ..., са обимом удела 229/5400, ЂЂ из ..., са обимом удела 228/5400 и ГГ из ..., са обимом удела 4943/5400, кориснику експропријације Републици Србији, за потребе Јавног предузећа “Путеви Србије” Београд, у циљу привођења земљишта урбанистичкој намени-ради изградње градске магистралне саобраћајнице Нови Београд-Сурчин са петљом “Сурчин југ” на државном путу I А реда А1 (Аутопут Е-75 и Е-70), кружне раскрснице на Улици Војвођанска, продужетка саобраћајнице Јурија Гагарина, као и простора између ове две улице у складу са Планом детаљне регулације подручја уз Виноградску улицу, са саобраћајном везом до аутопутске обилазнице ГО Нови Београд и Сурчин II фаза (“Службени лист града Београда” број 53/19), пре правоснажности одлуке о накнади за експроприсане непокретности.

Тужбом поднетом Управном суду дана 11.03.2022. године, преко пуномоћника, тужиоци обавештавају суд да је ГГ бивши из ..., уписани сувласник са уделом од 4943/5400 идеалних делова предметних непокретности, преминуо дана 05.05.2021. године, те да у циљу заштите својих права и интереса, овај поступак покреће његов син ВВ из ..., као његов правни следбеник о чему се доставља доказ. Наводе да оспоравају законитост решења туженог органа због погрешно утврђеног чињеничног стања, односно да није утврђено чињенично стање на основу којег је тужени могао да донесе правилну и на закону засновану одлуку, већ је у конкретном случају донео одлуку узимајући као једини критеријум хитност завршетка радова, а да се није бавио оценом и утврђивањем да ли чињеница хитности завршетка радова уопште постоји. Указују на Закон о планирању и изградњи (“Службени гласник РС” 72/09...9/20), те да је неопходан услов за отпочињање радова издавање грађевинске дозволе у свему у складу са законом. Имајући у виду да у конкретном случају кориснику експропријације није издата грађевинска дозвола, као и да није плаћена накнада за експроприсано земљиште, стога нема ни једног доказа да је у питању хитан поступак извођења радова, те је побијано решење донето на бази непотпуно утврђеног чињеничног стања, што га чини незаконитим и исто треба поништити. Такође, у решењу Одељења за имовинско правне и стамбене послове Управе Градске општине Нови Београд број I-465-128/21 од 29.04.2021. године, у ставу 3. наводи се да корисник експропријације стиче право да ступи у посед експроприсане непокретности даном правоснажности одлуке о накнади, односно даном закључења споразума о накнади. Неспорно је да се експропријација врши у јавном интересу и на основу Закона о експропријацији, али је исто тако неспорно да ранији сопственик земљишта има право на накнаду за одузимање земљишта у складу са Законом о експропријацији. У конкретном случају накнада ранијем сопственику није одређена, а доноси се решење којим се дозвољава предаја у посед, што је неправично и директно угрожава субјективно, лично право зајемчено Уставом Републике Србије-право на мирно уживање имовине. Наиме, како корисник експропријације није доставио доказ да је накнада за одузето земљиште одређена и плаћена, нејасно је по ком основу се противно закону дозвољава предаја у посед предметног земљишта, те се ожалбено решење мора укинути и не може се дозволити предаја у посед предметног земљишта, све док се правоснажно не оконча поступак одређивања и исплате накнаде ранијем сопственику земљишта. Истичу да је Управни суд утврдио постојање незаконитости у овој управној ствари пресудом број У 18013/21 од 26.11.2021. године, који нису отклоњени, већ је донето идентично решење туженог органа о предаји у посед предметне имовине. Имајући у виду изнете примедбе

Управног суда које су обавезне за управне органе, а које у конкретном случају несумњиво указују на очигледну незаконитост и повреду правила управног поступка у поступку саме експропријације, што се аутоматски прелива и на побијано решење чинећи га незаконитим, тужени орган је потпуно игнорисао исте и донео идентично незаконито решење са образложењем: "иако је у поступку који је претходио доношењу решења о експропријацији, било извесних пропуста у раду Одељења за имовинско-правне и стамбене послове Управе градске општине Нови Београд, по оцени овог министарства, они, евентуално, могу бити од утицаја у поступку одређивања накнаде за експроприсане непокретности, који је одвојен од самог поступка доношења решења о експропријацији". Дакле, тужени практично признаје да је било извесних пропуста у раду Одељења за имовинско-правне и стамбене послове у Управи градске општине Нови Београд, приликом доношења решења о експропријацији од 29.04.2021. године, а које решење представља основ за доношење побијаног решења, али пренебрегава ту чињеницу и доноси ново незаконито решење о предаји у посед предметних парцела, чиме чини несагледиву штету тужиоцима. Указују да су људска права, попут права на имовину, чија је заштита зајемчена чланом 58. Устава Републике Србије, потпуно угрожена и поништена, а власник земљишта и странка у поступку практично нема делотворно право жалбе, које обезбеђује двостепеност, односно да виши и надређени орган одлучи о основаности њихове жалбе, којом траже да се преиспита улазак у посед и отимање дела њихове непокретности. Предлажу да Управни суд сходно одредбама члана 42. и 43. Закона о управним споровима, донесе пресуду којом се уважава тужба тужилаца и поништава решење туженог органа, као и да се обавезе тужени на накнаду трошкова управног спора и то за састав тужбе у укупном износу од 33.000,00 динара са увећањем на име заступања три странке у складу са АТ.

Тужени орган је у одговору на тужбу, достављеном Управном суду дана 12.05.2022. године, остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења са предлогом да суд тужбу одбије као неосновану.

Заинтересовано лице ЈП "Путеви Србије" Београд, доставило је одговор на тужбу овом суду дана 04.04.2022. године, у којем наводи да оспорава тужбени захтев, са разлога што је Министарство финансија Републике Србије, по захтеву ЈП "Путеви Србије" Београд, а на основу члана 35. Закона о експропријацији, донело решење о ступању у посед број: 465-01-4609/2021-07 од 30.12.2021. године, те је наведеним решењем дозвољено кориснику да ступи у посед и заузме кат. парцеле ближе описано у диспозитиву решења. Ступање у посед допуштено је на основу испуњености предуслова предвиђених чланом 35. Закона о експропријацији, (правоснажност решења о привременог заузећа, утврђеност елемената неопходних да се утврди висина накнаде, хитност изградње Градске магистралне саобраћајнице Нови Београд-Сурчин са петљом "Сурчин-Југ" на државном путу I А реда А1 (аутопут Е-75 и Е-70) у складу са Планом детаљне регулације из Виноградску улицу, са саобраћајном везом до аутопутске обилазнице ГО Нови Београд и Сурчин II фаза) што је утврђено на основу решења Одељења за имовинско-правне и стамбене послове Управе градске општине Нови Београд број: I-465-128/21 од 29.04.2021. године, којим су експроприсане наведене катастарске парцеле у потпуности у корист ЈП "Путеви Србије" а у циљу привођења земљишта урбанистичкој намени-ради изградње Градске магистралне саобраћајнице Нови Београд-Сурчин, са петљом "Сурчин-Југ" на

државном путу I А реда А1 (аутопут Е-75 и Е-70) у складу са Планом детаљне регулације из Виноградску улицу. На наведено решење поднета је жалба, која је одбијена, решењем број: 465-02-04195/2021-07 од 06.09.2021. године. Такође, тржишну вредност експроприсаног земљишта у складу са чланом 43. став 2. Закона о експропријацији, утврдила је Пореска управа, а вештачењем вештака Градског завода за вештачење Г-89/21БК-83 од 21.04.2021. године, утврђена је тржишна вредност биљних култура на предметној парцели. У складу са подацима Пореске управе и наведеним вештачењем, корисник експропријације припремио је понуду о облику и висини накнаде за земљиште и биље на експроприсаној непокретности, те је наведену понуду привремени заступник одбила. Имајући у виду да је привремени заступник бивших сувласника одбила понуду, списи предмета су закључком I-465.1-28/21 од 18.06.2021. године, ради спровођења поступка утврђивања накнаде за земљиште на експроприсаним непокретностима у складу са чланом 61. Закона о експропријацији, достављени Трећем основном суду у Београду у ванпарничном поступку. На основу наведених доказа о испуњености предуслова предвиђених чланом 35. Закона о експропријацији, као и чињеници да је накнада утврђена и исплаћена, а имајући у виду хитност радова на изградњи аутопута који су у току, Министарство финансија донело је оспорено решење о ступању у посед. Пошто се из приложене документације може закључити да је наведено решење о ступању у посед донето на основу испуњености законом предвиђених услова, предлаже да суд тужбу одбије као неосновану.

Управни суд је одржао усмену јавну расправу дана 15.09.2022. године, применом одредбе члана 34. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, број 111/09), којим је прописано да је расправа обавезна, ако су у управном поступку учествовале две или више странака са супротним интересима, у присуству пуномоћника тужилаца, а у одсуству уредно позваних туженог и заинтересованог лица, у складу са одредбом члана 38. Закона о управним споровима.

Пуномоћник тужилаца на усменој јавној расправи остао је код навода из тужбе и постављеног тужбеног захтева, као и при свим наводима, изјавама и поднесцима датим током управног поступка до доношења оспореног решења. Указао је да је оспорено решење донето у извршењу пресуде Управног суда, али да ни у поступку експропријације, као ни у поступку споразумног одређивања накнаде по предложеној понуди, нису отклоњени недостаци на које је Управни суд пресудом указао. Такође истиче да је у току пред ванпарничним судом поступак за утврђивање накнаде за предметне експроприсане непокретности, који је у међувремену прекинут због смрти ГГ, а о чему тужиоци званично ни на који начин нису обавештени, већ су о истом информисани преко сајта суда.

На питање суда да ли је тужиоцима предочена понуда у вези са накнадом за експроприсане непокретности, пуномоћник тужилаца изјавио је да су са садржајем понуде упознати у поступку споразумног одређивања накнаде пред органом, али да се на исту нису изјашњавали већ су тражили прекид тог поступка до окончања оставинског поступка иза смрти пок. ГГ.

Пуномоћник тужилаца предложио је да суд тужбу уважи и оспорено

решење поништи. Трошкове поступка је тражио према трошковнику који је предао суду, и то за састав тужбе у износу од 16.500,00 динара увећано за заступање још две странке, односно у износу од 33.000,00 за све странке, затим за заступање на рочишту одржаном дана 15.09.2022. године у износу од 18.000,00 динара, увећаном за наредне две странке, што износи 36.000,00 динара за све странке, а што све укупно износи 69.000,00 динара. Такође, предложио је да суд обавезе туженог да тужиоцима на једнаке делове исплати износ од 69.000,00 динара на име трошкова поступка, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака, са законском затезном каматом почев од првог наредног дана од истека рока за добровољно испуњење ове обавезе па до коначне исплате, под претњом принудног извршења.

Одлучујући о поднетој тужби у нејавној седници већа одржаној дана 16.09.2022. године у смислу члана 41. Закона о управним споровима, оценом навода истакнутих у тужби, одговора на тужбу, навода пуномоћника тужилаца истакнутих на усменој јавној расправи, списка предмета управне ствари и образложења оспореног решења, Управни суд је нашао да тужба није основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је исто донето у извршењу пресуде Управног суда 26 У 18013/21 од 26.11.2021. године. Јавно предузеће “Путеви Србије” Београд, на основу члана 35. Закона о експропријацији (“Службени гласник РС”, бр. 53/95...106/16-аутентично тумачење) поднело је туженом дана 08.07.2021. године, захтев за предају у посед непокретности ближе описаних у диспозитиву решења, пре правоснажности одлуке о накнади за експроприсане непокретности. Како се у списима предмета налази понуда накнаде за експроприсане непокретности VI број: 465-665/21-2 од 13.05.2021. године, са пријемним печатом Управе градске општине Нови Београд од 14.05.2021. године, примљена на основу процене тржишне вредности земљишта коју је извршила Пореска управа-Одсек за контролу издвојених активности Нови Београд, актом број: 013-464-08-00042/2021 од 03.03.2021. године, и Налаза и мишљења Градског завода за вештачења, Београд, Е- 89/21-БК-63 од 20.04.2021. године, то је по налажењу туженог, неспорно да Јавно предузеће “Путеви Србије” Београд, пре подношења захтева на основу члана 35. Закона о експропријацији, утврдило све потребне елементе за одређивање накнаде за експроприсане непокретности у смислу члана 31. тачка 7) наведеног закона. Иако је, у поступку који је претходио доношењу решења о експропријацији, било извесних пропуста у раду Одељења за имовинско-правне и стамбене послове Управе градске општине Нови Београд, по оцени туженог, они евентуално могу бити од утицаја у поступку одређивања накнаде за експроприсане непокретности, који је одвојен од самог поступка доношења решења о експропријацији. Наиме, у конкретном случају одређивање накнаде се у складу са одредбама члана 14. Закона о посебним поступцима ради реализације пројеката изградње и реконструкције линијских и инфраструктурних објеката од посебног значаја за Републику Србију, и члана 56.-62. Закона о експропријацији, врши у посебном поступку након правоснажности решења о експропријацији. Тужени је посебно указао на то да наследници преминулих сопственика предметних непокретности ни у ком случају неће бити ускраћени за накнаду за експроприсане непокретности, с обзиром да сходно Закону о наслеђивању, заоставштина прелази на оставичеве наследнике у тренутку његове смрти. Приликом доношења одлуке, тужени је имао у виду и да је у

поступку експропријације учествовао пуномоћник ББ, АА, као и правног следбеника сада пок. ГГ. Пуномоћнику Браниславу Белановићу адвокату из Новог Београда, решење о експропријацији достављено је на начин прописан Законом о општем управном поступку, чиме је странкама пружена могућност подношења жалбе, као редовног правног средства која је остала неискоришћена. Поступајући на овај начин, по оцени туженог, наведена лица су прећутно пристала на предметно решење о експропријацији, иако је приликом његовог доношења, било одступања од правила поступка. Тужени је приликом доношења одлуке из диспозитива овог решења нарочито имао у виду чињеницу хитности изградње Градске магистралне саобраћајнице Нови Београд-Сурчин са петљом “Сурчин-Југ” на државном путу I А реда А1 (аутопут Е-75 и Е-70), кружне раскрснице у улици Војвођанска, продужетка саобраћајнице Јурија Гагарина, као и простора између ове две улице и шири друштвени значај наведеног инфраструктурног објекта. У конкретном случају поступак експропријације спроведен је на основу Закона о посебним поступцима ради реализације пројекта изградње и реконструкције линијских инфраструктурних објеката од посебног значаја за Републику Србију, а првостепени орган је, нарочито имао у виду специфичност наведеног поступка, као и то да су сви поступци који се спроводе у складу са одредбама закона, сматрају хитним. Имајући у виду наведено, тужени је након поновног разматрања захтева Јавног предузећа ЈП “Путеви Србије” Београд, оценило да су у конкретном случају испуњени услови из члана 35. Закона о експропријацији, и одлучило као у диспозитиву.

Одредбом члана 35. став 4. Закона о експропријацији (“Сл.гласник РС”бр.53/95, “Сл.лист СРЈ” бр.16/2001, “Сл.гласник РС” бр. 23/01...106/16-аутентично тумачење), прописано је да ће се, ако се непокретност експроприше ради изградње објекта за производњу, пренос или дистрибуцију електричне енергије, или за изградњу линијских инфраструктурних објеката, на захтев корисника експропријације извршити предаја те непокретности ради привођења намени, на основу коначног решења о експропријацији, под условом да корисник експропријације докаже да је извршио обавезу из става 2. овог члана којим је прописано да се неће дозволити предаја у посед кориснику експропријације пре правноснажности одлуке о накнади, односно пре закључења споразума о накнади, уколико корисник експропријације није претходно утврдио потребне елементе за одређивање висине накнаде за експроприсани објекат у смислу члана 31. тачка 7. овог закона.

Одредбом члана 31. став 1. тачка 7) истог закона, прописано је да решење којим се усваја предлог за експропријацију нарочито садржи обавезу корисника експропријације, да у року од 15 дана од дана правноснажности решења о експропријацији Општинској управи поднесе писмену понуду о облику и висини накнаде за експроприсану непокретност.

Имајући у виду наведено чињенично стање ове управне ствари и цитиране одредбе закона, правилно је по оцени Управног суда, тужени орган дозволио предају у посед предметне непокретности, будући да се у списима предмета налази понуда накнаде за експроприсане непокретности VI број: 465-665/21-2 од 13.05.2021. године, са пријемним печатом Управе градске општине Нови Београд од 14.05.2021. године, примљена на основу процене тржишне вредности земљишта коју је извршила

Пореска управа-Одсек за контролу издвојених активности Нови Београд, актом број: 013-464-08-00042/2021 од 03.03.2021. године и Налаза и мишљења Градског завода за вештачења, Београд, Е- 89/21-БК-63 од 20.04.2021. године, те је по налажењу Управног суда, корисник експропријације, овде заинтересовано лице, пре подношења захтева на основу члана 35. став 4. Закона о експропријацији, утврдило све потребне елементе за одређивање накнаде за експроприсане непокретности у смислу члана 31. став 1. тачка 7) наведеног закона.

Суд је имао у виду да се у списима предмета не налазе докази да је примерак понуде о облику и висини накнаде ЈП “Путеви Србије” VI број: 465-665/21-2 од 13.05.2021. године, достављен законским наследницима пок. ДД из ..., те да тужени орган у оспореном решењу и приложеном записнику не наводи да је позив за усмену расправу, са понудом о облику и висини накнаде упућен сувласнику ГГ, као странци у поступку, али налази да није од утицаја на законитост оспореног решења, имајући у виду да је пуномоћник тужилаца на одржаној усменој јавној расправи дана 15.09.2022. године, изјавио да су тужиоци са садржајем понуде упознати у поступку споразумног одређивања накнаде пред органом, те да се на исту нису изјашњавали, већ су тражили прекид тог поступка до окончања оставинског поступка иза смрти пок. ГГ.

Наводи пуномоћника тужилаца да није исплаћена накнада за експроприсану непокретност не утичу на другачију одлуку у овој управној ствари, будући да је, у смислу цитираног члана 35. став 4. Закона о експропријацији, предаја експроприсане непокретности ради привођења намени на основу коначног решења о експропријацији условљена претходним утврђивањем од стране корисника експропријације потребних елемената за одређивање висине накнаде за експроприсане непокретности у смислу члана 31. став 1. тачка 7) овог закона, а који елементи су у конкретном случају утврђени.

Такође, суд је ценио и остале наводе изнете у тужби, али налази да су исти без утицаја на другачије одлучивање у овој правној ствари и да се тим наводима не доводи у сумњу правилност и законитост оспореног решења.

У конкретном случају нису испуњени законски услови за доношење одлуке у спору пуне јурисдикције из члана 43. став 1. Закона о управним споровима, с обзиром да је суд одлучио да тужбу треба одбити.

Са наведених разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужилаца Управни суд је применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Одлуку као у ставу II диспозитива пресуде суд је донео применом одредби чланова 66. и 67. Закона о управним споровима у вези са члановима 150., 153. и 154. Закона о парничном поступку (“Сл.гласник РС” бр. 72/11 ...18/20) на чију сходну примену упућује одредба члана 74. Закона о управним споровима, будући да тужиоци у овом спору нису успели па им право на накнаду трошкова не припада.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 16.09.2022. године, 26 У 11431/22

Записничар
Гордан Вукићевић, с.р.

Председник већа – судија
Биљана Шундерић, с.р.

За тачност исправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

МК